జ్యోతిషం

దేశాన్ని పట్టుకున్న ముసురు పదిరోజులై వదల్లేదు. నాలాంటి తిరుగు డుద్యోగంవాళ్ళూ, ప్రాణంమీదకొచ్చిన వాళ్ళూ తప్ప, ఎవరూ ప్రయాణాలే చేస్తున్నట్టు లేదు యీ ముసురువల. అంచేత ఈ ఆల్ థర్డు రైల్లో కూడా నాకంపార్టుమెంటులో నేను కాక మరో యిద్దరే వున్నారు. ఒకడు తంపిల్లో కుక్కలా ముడుచుకొని పడుకున్నాడు. రెండో ఆయన పెద్ద దేశభక్తుళ్ళా పదో నెంబరు గుడ్డలు వేసుకున్నాడు. అతని చేతి సంచినిండా కోర్టు రికార్డుంది. అతని కళ్ళసిండా దగా వుంది. అతని తలమీద యెన్ని వెంట్రుకలున్నాయో, తల్లో అన్ని పేచీలున్న లిటిగేషను మనిషిలా వున్నాడు. అంచేత, అతన్తో మాట్లాడా లనిపించక, పొగమంచు ఫొటోలా కిటికీ లోంచి కనిపిస్తున్న దృశ్యాన్ని చూస్తూ కూర్చున్నాను.

ఈలోగా, ఎవరో రైతుల్లా వున్నారు_ ఒక మగా, ఒక ఆడా మా పెట్టె ఎక్కి తడిసిన బట్టలు పిడుచుకుంటూ తలుపు దగ్గరే నిలబడ్డారు. ఆ ఆడమనిషి బలంగా, ఎత్తుగా, లావుగా, కర్కశంగా, ఏ మంత్రాల మర్రినుంచో సరాసరి నడిచొచ్చేసిన బ్రహ్మరాక్షసిలా వుంది. పంచెకట్టి, మీసాలు పెట్టి, గద చేతికిస్తే, అచ్చా దుర్యోధనుళ్ళా వుంటుంది. ఆ మొగాడు మాత్రం, ప్రతిక్షణం పాండవుల పార్టీలో చేరిపోదా మనుకునే కురు సైన్యంలోని అర టిక్కెట్టు సైనికుళ్ళా వున్నాడు.

"ఏవోయ్! పండుక్కి ముందే అత్తారింటి కెళ్ళేవేంవిటి?" అంటూ దేశభక్తుడు అతన్ని పలకరించేడు.

"అయ్యో !నువ్వా కరణం బావ్! నాను సూడేనేదు" అంటూ ఆ ఆడమనిషి కరణంవేపు కాళ్ళ బురదైనా తుడుచుకోకుండా వెళ్ళింది. ఆమె వెనకాలే నడిచేడు, కౌరవ క్వింజ్లింగ్.

"ఏం రాజమ్మా! మొగుణ్ని పుట్టింటికి లాక్కెళ్ళి నట్టున్నావ్ ?" అని కరణవేం మళ్ళా పలకరించేడు. "నువ్వొళ్ళో నేవుగాని కరణం బావ్..." ఏదో అనబోయేడు రాజమ్మ భర్త.

"నువ్వవలకుండు నన్జెప్పనీ",అని మొగుడినోరు నొక్కేసింది రాజమ్మ. తర్వాత గొంతు సవరించుకొని స్పీచికి తగులుకుంది.

"నువ్వోళ్ళో నేవుగాని కరణం బావ్ !నాకు బగ్గమం

తుడు గొప్పన్నాయం సేసేబోను. ఏమైందో ఎరికా ? మొన్న శనోరం పొద్దు, అద్ద మద్దెంతరంగా మాఅయ్య కవురెట్టినాడు, మా తమ్ముడికి ముంచుకొచ్చినాదని. మా తమ్ముడంటే ఓలను కున్నావ్ ? మా యమ్మి నిచ్చుకున్నానే, ఆడు.

బైలెల్లినా వన్న మాటే గాని, మాం తోవలో నుండ గానే, మా యమ్మి కేటన్నాయం ఐపోద్దో ఏటోనని, బెద్దిరిల్లిపోయేనంటే నమ్ము. ఎదవరైలు మూడు గంటలు నేటా యేల. మాం గామం సేరేసరికి పొద్దోయింది.

మాం వెళ్ళేసరికి, అంతా కోజయిపోనానికి సిద్దంగుంది. బయటోడేసినారు మా తమ్ముడ్ని. మడిసి మూ డొంకర్లు పోనాడు. మతి మన్లో లేనేలేదు. ఆడి కాళ్ళకాడ రెక్కలిరిగిన పచ్చినా కూకుండిపోనాది నా కూతురు.

అప్పుడు మాయమ్మిన్జూసేసరికి, దుఃఖం ఎలా గొచ్చినాదంటే_ సంద్రంలో కెరటాలు నెగుస్తయ్యే_అలా నెగిసింది. గుండెల్లో అగ్గి రాజేసినట్టయి పోనాదంటే నమ్ము. అలాటప్పుడెం తేడి సేటి నాబం సెప్పు.

అంచేత, బండిమీద మా తమ్ముణ్ణోడేసుకొని, మా వూరు పెద్దటాట్రు నేడూ__దరమారావు బాబు__ఆరి కాడికెళ్ళి, ఆరికాళ్ళ మీద పడిపోయి, 'బావ్ ! ఆపరేసనే సేస్తావో, యిండీసనే సేస్తావో, సెయి కాన్నా తమ్ముణ్ణి మాత్తరం బతికించు' అని బతిమిలాడినాను. డాట్రు బాబు కూడా శేత్తిరేగినంతకీ అవస్త పడినాడు. కాని అతగోడికీ

అంతుబట్టనేదు మనోడి జబ్బు. ఇక యీ వోయిద్దెం నాబం నేదనిపించినాది మలికోడి కూసేసరికి.

అంచాత, పొద్దు పొడిసేసరికి బైలెల్లినాను, మా యమ్మినీసుకొని. ఎక్కడి కనుకున్నావ్? ఊరవతల మటం ఎట్టినాడే_ బైరాగి చాత్తుర్లు_ ఆరికాడికి. ఏం జేరబోయీ సరి కా బాబుతాన్నవాఁడి, పూజలో కూకున్నాడు. అరికాళ్ళ మీద మా యమ్మినొడేసి, దాని మొగుణ్ణి బతికించమని బతిమిలాడ్నాను. అప్పుడా బాబేటి సేసినాడో ఎరికా? మా యమ్మిని సెయ్యి సాప్మన్నాడు. మా యమ్మి జాపింది. సెయ్యి పరీచ్చగా సూసి, నీ మొగుడికేం బయవేఁ: మరో పాతికేక రాలు కొంటేగాని జావడే. నెగు నెగు. నువ్వింటికెళ్ళ బోయీ సరికి నెగిసి కూకుంటాడు సూడన్నాడు. అచ్చంగా ఆ బాబు సెప్పినట్టే ఐందంటే నమ్ము. మావెళ్ళ బోయీ సరికి మా తమ్ముడు నెగిసి కూకున్నాడు.

నీకు తెల్దుగాని కరణం బావ్! చాత్తుర్లు బావ్ సెయి జూసి, శాత్రం సెప్పినాడంటే, యిస్నేమిత్తుగాడి సేపానికైనా తిరుగుంటదేటో గాని, ఆరి మాటకి తిరుగుండదంటే నమ్ము. ముందటేడో పాలి ఏమైందో ఎరికా? శాత్తుర్లు బావ్ నాతో "మీ నాయుడుకి పావు కరుస్త దేటోన్లే" అన్నాడు. అన్నాడో నేదో గాని బారెడు జైరిపోతొచ్చి పొడిసినా దా మూడోనాడు.

ఔను గాని బావ్! నా ఐకోరటు దావా ఏటాద్దో ఏటో,ఓ పాలడుగుతా వేటి? నా స్త్రీసు కెల్తాలే నిన్ను."

అని ఆ మనిషాగే సరికి, రైలు ఆగినట్టయింది. తీరా చూస్తే నిజంగానే రైలాగింది. ఆ మనిషీ, ఆవిడ మొగుడూ, కరణం దిగిపోయేరు. ఆ మనిషికి జ్యోతిష్యంలో వున్న మూఢ నమ్మకం చూస్తే, నేను చాల్నాళ్ళ క్రిందట చూసిన అచ్చంగా అలాంటి మనిషే గుర్తుకొచ్చేడు.

ఇదంతా జ గి ఏ పదిహేనేళ్ళో అయింది. ఆరోజుల్లో మా మేనమామ విశ్వనాథం బతికుండేవాడు. అతనికి పాతికెకరాల మాగాణీవుండేది. ప్రయోజకులైన ముగ్గురు కొడుకులుండేవారు. కానీ అవేవీ అతని గొప్పతనానికి చిహ్నాలుకావు. ఆయన జ్యోతిష శాస్త్రజ్ఞానం, వాక్శుద్ధీ, ఆయన ప్రత్యేకతలు. తన పాండిత్యం యితరులకు తెలియకుండా వుంచాలని అతని ప్రయత్నం. కాని పువ్వు పరిమళం దాగనట్లు అతని కీర్తి చాలావరకు వ్యాపించింది. తెల్లారేస్తే ఎక్కడెక్కణ్ణించో వచ్చేవారు జనం. "మా ఆవుపెయ్య కనిపించడం లేస్సార్?" "మా ఆడపిల్ల నల్లుడు తీసికెళ్ళడం లేస్సార్!" "మా అబ్బాయికి ఎం. బి. బి. యస్.లో సీటొస్తుందా సార్!" అని ఏవేవో అడుగుతూనే వుండేవారు.

ఒకనాడు, నేనతనింటికి వెళ్ళేసరికి, అతనెవరో జాతక చక్రం చూస్తున్నాడు. పక్కనే ఎవరో ముసలాయనా, ఒక కుర్రాడూ వున్నారు. ఆ అబ్బాయికి పాతికేళ్ళయినా వుండవు. మనిషి చురుకైన కళ్ళతో ఆకర్షణీయంగా, చూస్తే పలకరించాలనిపించేటట్టున్నాడు. కళ్ళలోమాత్రం కాస్త నిరసం కనిస్తోంది. తనుపీలుస్తున్న ఊపిరి సరిపోయినట్టు, ఉండుండి

బైటకు చప్పుడయినంత గట్టిగా ఊపిరి పీలుస్తున్నాడు. ముసలాయన మాత్రం జరీకోటూ, చమ్కీటోపీ మినహా పాత కాలపు రావుబహదూర్లా వున్నాడు. అతని బట్టతలమీద అక్కడా అక్కడా వున్న వెంట్రుకలు జలతారు వెంట్రుకల్లా మెరుస్తున్నాయి అతని వళ్ళు తడిసిన బట్టల్లోంచి కనిపించినంత తగా కనిపిస్తోంది. తను కట్టుకున్న సన్నబట్టల్లోంచి, మనిషి చూస్తే పండిన దబ్బపండులా వున్నాడు.

నన్ను పలకరించి, కూర్చోమని, మా మావఁ మళ్ళీ జాతకచక్రం పరీక్షలో పడిపొయ్యేడు. కొంతసేపయ్యాక "బంగార్లా చేర్పండి సేనిటోరియంలో,తొమ్మిది నెలలకల్లాపూర్ణారోగ్యంతో బైటకొచ్చేస్తాడు. వట్టిచేతుల్తో కాదు, పెళ్ళికొడుకై మరీ వస్తాడు" అన్నాడు. అత నా మాట లంటున్నప్పుడు, నేను ఆ ముసలాయన మొహంలో చూసిన రిలీఫూ, ఆ అబ్బాయి కళ్ళల్లోని ఆశా నా జన్మలో మరిచిపోలేను. తరువాత వాళ్ళు కృతజ్ఞతలు తెల్పి వెళ్ళిపోయేరు. మా మావఁ వాళ్ళ సంగతంతా చెప్పేడు. వాళ్ళు తన పక్కింట్లో మూడేళ్ళయి వుంటున్నారట. ఆ ముసలాయన కంట్రాక్టరుట. కొడుకు అంతగా చదువుకోలేదట. ఇప్పుడిప్పుడే తండ్రి దగ్గర వ్యాపారం నేర్చుకుంటున్నాట్ట. పాపం! అకస్మాత్తుగా యీ మధ్యే టి. బి. వచ్చిందట. ఆ తండ్రీ కొడుకులకి జ్యోతిష్యంలో పిచ్చి నమ్మక మట. చీటికీ, మాటికీ మా మావని కన్సల్టుచేసి అతనిమాట రైటైనప్పుడల్లాఎంతో పొంగిపోతారట.

ఆ తర్వాత, నేను నా తిరుగుబుద్యోగంలో పడిపోయి, వాళ్ళ సంగతే మరచిపోయేను. కాని కొన్నాళ్ళు పోయేక నేను వెళ్ళినప్పుడు మామాఁవే జ్ఞాపకం చేశాడు, "ఇదివరకు నువ్వొచ్చినప్పు డొచ్చేరు- పరంధామయ్యా, కొడుకూ గుర్తుందీ ? పాపం ! అతను పోయేఁడు."

"మరి నువ్వు బతుకున్నావ్" అనలేకుండా వుండలేక పోయేను.

"పోయిందికొడుక్కాదు, తండ్రి. కొడుక్కేంనిక్షేపంలా వున్నాడు. ఈమధ్యే సేనిటోరియంనుంచి తిరిగొచ్చేడు. గడియో, క్షణమో యిక్కడి కొస్తానని కబురు చేసేడు" అన్నాడు మా మాఁవ.

తర్వాత ఆ అబ్బాయొచ్చేడు. మనిషి ముగ్గుర్ని తన్నేటట్లు ఆరోగ్యంగా వున్నాడు. అతన్నిచూసి నేను పక్కగది లోకి వెళ్ళిపోయినా, వాళ్ళమాటలు స్పష్టంగా వినిపిస్తూనే వున్నాయి. ఆ అబ్బాయి మాటలసారాంశం యిది. సేనిటోరియంలో ఎవరో నర్సు అతన్ని ప్రేమించిందట. అతనికూడా ఆమె అంటే యిష్టమేనట. కాని తనజబ్బు ఎప్పటికేనా తిరగబెడుతుందేమోనని అతనిభయమట. కాబట్టి ఆమెను కట్టుకుంటే, ఆమెకు మోసం చేసినట్టౌతుందట!" ఆమెకంటే తను యెక్కువ బతుకుతానన్న హామీవుంటేనే ఆమెను చేసుకోదలిచేట్ట. కాబట్టి యిదర్లో యెవరు ముందు పోతారో చూసి పెట్టమని యిద్దరి జాతకాలూ యిచ్చి అతను వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ మధ్యాహ్నం నే న్నిద్దరేచే సరికి వాళ్ళ జాతకా

లింకా చూస్తూనే వున్నాడు మా మాంవ. తర్వాత పరీక్ష పూర్తిచేసి అతను తువ్వాల్తో కళ్ళజోడు తుడుచుకుంటూంటే "ఎలా వున్నాయ్ జాతకాలు?" అని అడగకపోయినా అడిగేసేను.

"ఏంమిటో! ఇద్దరివీ మధ్య మాయుష్షులే. ఆవిడ రెండేళ్ళు దాటి బతకదు. ఇతగాడు ఆ తర్వాత మహావుంటే మరో ఏడాదో, ఏడ్నర్ధమో వుంటాడు" అన్నాడు మా మాంవ తువ్వాల్తో మొహం తుడుచుకుంటూ.

నాకు సంబంధంలేని వాళ్ళవైనా రెండు నిండు ప్రాణాలు త్వరలో పోతాయంటే యెంతో కష్టమనిపించింది.

ఆ తర్వాత కొంతసేపటికి ఆ అబ్బాయొచ్చి తనే ఆ నర్సుకంటె ఎక్కువ కాలం బతుకుతాడన్న మా మాంవ అభిప్రాయం తెలుసుకొని వెళ్ళిపోయేడు.

మరి కొన్నాళ్ళకి ఆ అబ్బాయి సంగతే మర్చిపోయేను. ఇది జరిగిన కొన్ని సంవత్సరాలకి హైదరాబాదులో హోటలు హవాయిలో గార్డెనులో కూర్చున్నాను.

స్వర్గంనుండి ముక్కవిరిగి, భూమ్మీదకు జారిపోయినట్టుందా హోటలు బిల్డింగు.

స్వర్గంలో పూసిన వింత పూవుల్లా వున్నాయి, గార్డెనులో అందంగా అమర్చిన ప్లాస్టిక్ కుర్చీలు.

ముట్టుకుంటే రంగంటుకుంటుందా అన్నంత నీలి నీళ్ళున్న స్విమ్మింగ్ పూలుంది పక్కనే.

ప్లాస్టిక్ దుస్తులు తొడిగిన అందమైన కొవ్వుబొమ్మల్లా వున్నారు దొరసానులు.

దేవనర్తకి కాలి మువ్వల చప్పుళ్ళా శ్రావ్యంగా విని పిస్తోంది డాన్సింగు హాల్లోంచి సంగీతం.

కరగని మంచుముక్కల్లా వున్నాయి గార్డెనులో బ్లూ లైట్లు. పన్నీటి జల్లులా మీద పడుతున్నాయి ఫౌంటెను తుంపర్లు.

అంత పెద్ద హోటల్లో బసచేసే తాహతు నాకు లేదు. కాని ఆ హోటలు మేనేజరు నా స్నేహితుడవడంవల్ల ఆ హోటల్లోనే దిగుతా నెప్పుడూ. తాహతు మించిన పరిసరా లకు సరిపళ్ళేక, కొత్తపెళ్ళికూతురాల్లా తల దించుకొని, ఒక టేబిలు దగ్గర కూల్ డ్రింక్స్ స్ట్రాతో గెలుకుతూ కూర్చు న్నాను. గార్డెనులో చాలా టేబిల్స్ ఖాళీగానే వున్నాయి.

ఈలోగా, నా వెనక టేబిలు దగ్గర కిల కిలనవ్వులూ, గ్లాసులో ద్రవం పోసిన చప్పుడూ విని వెనక్కి తిరిగిచూచేను.

ఎవరో యువకుడు మూడు గ్లాసుల్లో విస్కీ పోసు న్నాడు. అందంగా, దర్జాగా, టిప్‌టాప్‌గా డిన్నర్ డ్రెస్సులో వున్నాడు. కాస్త పెద్దసైజు పొరలు, తొడుక్కున్న అందమైన నాగుపాము పిల్లల్లా టైట్ డ్రెసెస్ తొడుక్కున్న యిద్దరు యువతులు, అతని కుర్చీ రెండు చేతులమీదా కూర్చున్నారు. అతను నన్ను చూడగానే ఆశ్చర్యంతో విస్కీసీసా టేబిల్ మీదుంచేసి "నేను గుర్తున్నానా" అంటూ దగ్గరకొచ్చాడు.

నిజం చెప్పాలంటే నాకు గుర్తులేదు. కాని ఆ మాటని,

అతన్ని కష్టపెట్టడం యిష్టంలేకపోయింది. ఏమనాలో ఆలోచించేలోగా అతనే "నేనూ! పరంధామయ్యగారబ్బాయిని ఆనందరావుని. మీ మావఁగా రింటి పక్కనుండే వాళ్ళం. రండి, మా రూంకి వెళదాం" అంటూ లేచాడు.

తాగున్నాడు, రూంకితీసికెళ్ళి తంతాడేమోనని లోపల భయమున్నా, సభ్యత కోసం అతనితో వెళ్ళకతప్పలేదు. గదిలోకి వెళ్ళాక తలుపు మూసేస్తూ "ఇంకో ఏడాదిలో నేను చావడం తథ్యం" అన్నాడు నా వేపు గిర్రున తిరుగుతూ.

ఇంకో ఏడాదిలో నేనే చచ్చిపోతానని నాతో చెప్పినట్లయింది నాకు. ఆ తర్వాతంతా అతనే చెప్పాడు. ఆవేళ తనదీ, తన కాబోయే భార్యదీ ఆయుః ప్రమాణాలు మా మామ నాతో చెప్తున్నప్పుడు ప్రమాద వశాత్తు వీ ధరుగు మీదుండి అతను విన్నాట్ట. విన్నాక యింటికెళ్ళిపోయి ఏమీ తెలీనట్టు మళ్ళీ వచ్చేట్ట మా దగ్గరికి. తనని ప్రేమించిన నర్సునే పెళ్ళిచేసుకున్నాట్ట. మా మావ చెప్పిన ప్రకారం ఆమె పెళ్ళయిన రెండేళ్ళకే చనిపోయిందట. ఆమె పోయి దగ్గర దగ్గర ఏడాదైందట.

"అంచేత ఏం చేసే ననుకున్నారు? పెళ్ళాం పోయేక ఆస్తంతా కేష్ చేసేసేను. డెబ్బయివేలొచ్చింది. అప్పటికి నేను బతికేది మహా ఐతే రెండేళ్ళు. అంచేత మన ఆనందానికి నేను కేటాయించింది సంవత్సరానికి ముప్ఫైవేలు. నేను ఛస్తే గవర్నమెంటుకి మిగిలేది పదివేలు.

ఏం చెయ్యమ టారు? ఒంటరిగాడ్ని. నా అన్న వాళ్ళెవరూ లేరు భూమ్మీద నాక లున్నన్నాళ్ళూ హాయిగా

బతికెయ్యడమే నా ప్లాన్. ఈ హోటల్లోనే మన మకాం" అంటూ నవ్వేడు.

అతని నవ్వులో బాధ అపశ్రుతిగా పలికింది. అతను తనమీద కప్పుకుంటున్న ఆనందపు తెరలు చింకివిగా కనిపించేయి నాకు.

ఇది జరిగి పదేళ్ళయిపోయింది. రైల్లో ఈ ఆడమనిషి జ్యోతిష ప్రసంగం తెస్తే మళ్ళీ అతను గుర్తుకొచ్చేడు. ఈ లోగా హైదరాబాదు చేరేను. అతను గుర్తుకొచ్చి మనసు వికలమైపోయింది. ఎక్కడున్నాడో? ఏం చేస్తున్నాడో? అసలు బతికున్నాడో, లేదో? అతను బతకాలనిగాని, మరణించాలని గాని కోరుకోలేక పోయేను. అసలిలాంటి సంఘటనలే జరక్కూడదు.

మా స్నేహితుడు కాగులో తన హోటలుకి తీసుకుపోయేడు. నన్నో టేబిలు దగ్గర కూర్చోపెట్టి డిన్నరు పంపుతానని చెప్పి వెళ్ళిపోయేడు.

తను చెరపట్టిన స్త్రీలను బంధించడానికి, ఎవరో రాక్షసుడు కట్టించిన మాయామహల్లా వుందా హోటలు.

భూమిలోంచి పుట్టుకొచ్చిన విషపువ్వుల్లావున్నాయి గార్డెన్లో కుర్చీలు.

కుళ్ళు నీళ్ళల్లా నల్లగా వున్నాయి స్విమ్మింగ్ పూల్లో నీళ్ళు.

చర్మంలేని మాంసపు మనుషుల్లా వున్నారు అక్కడా అక్కడా వున్న దొరసాన్లు.

శ్మశానంలో ఈదురు గాలిలా, ఏడుస్తున్నాయి డాన్స హాల్ లో వయొలినులు.

చనిపోయిన వాని కళ్ళల్లా నిర్జీవంగా వున్నాయి గార్డెన్లోని బ్లూలైట్లు.

బేరర్ ట్రే పట్టుకొచ్చి టేబిలుమీద సర్దడం ప్రారంభించాడు. పేపరు చదువుకుంటూ అతనివేపే చూస్తున్నా నేను. అతను సర్దడం అయ్యేక పేపరు దించి అతన్ని చూశాను. అతన్ని చూడగానే నా గుండె కొట్టుకొనే క్రమం ఒక్కసారి తప్పింది. అతను నన్ను చూసి పోల్చుకున్నట్టు కనుబొమ్మలెగరేసి, మళ్ళా బెస్ట్ బేరర్ మేనర్స్‌తో ఏమీ తెలీనట్టు వెళ్ళిపోయేడు.

అతనే ఆనందరావు.